

Předpis § 29, odst 2 zák. čís. 221/1924 Sb. ve znění zák. čís. 184/1928 Sb., obsahující omezení pojistné příslušnosti zapsaných pojišťoven pomocných, vztahuje se také na Nemocenskou pojišťovnu soukromých úředníků a zřízenců v Praze.

O věcném rozsahu pojistné příslušnosti zapsaných pojišťoven pomocných má ustanovení teprve odst. 2, § 29 zák. č. 221/1924 Sb. ve znění zák. č. 184/1928 Sb., kde se stanoví, že u takových pokladen, které podle svých stanov před 1. červencem 1924 pojišťovaly pro případ nemoci pouze osoby podrobené zákonu o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců, nemohou býti pojištěny osoby, na něž byla rozšířena pensijní pojistná povinnost zákonem ze dne 5. února 1920, č. 89 Sb. z. a n.

Předpis ten není podle svého obsahu ničím jiným nežli recepcí omezení, jež vyslovil již čl. VII. tohoto zákona č. 89/1920 Sb., jenž prohlásil: »Skupiny zaměstnanců podle tohoto zákona nově podrobené pojistné povinnosti nemohou býti členy zapsaných nemocenských pokladen, jichž působnost jest podle čl. XXI., odst. 3 zákona ze dne 15. května 1919, č. 268 Sb. z. a n. obmezena na pojištěnce podrobené pojistné povinnosti podle zákona z 16. prosince 1906, č. 1 ř. z. z r. 1907 nebo čís. nař. z 25. června 1914, č. 138 ř. z.« Slovy »pojištěnce podrobené pojistné povinnosti...« mínil tu zákon, jak zřejmo z citace čl. XXI., odst. 3 zákona č. 268/1919 Sb. všechny osoby, u nichž jsou splněny věcné předpoklady pensijní pojistné povinnosti podle zákona č. 1/1907 ř. z. a jeho novely č. 138/1914 ř. z., a to i ty, které by pro mladistvý věk byly z pojištění toho vyjmuty.

Že předpis citovaného čl. VII. zákona č. 89/1920 Sb. se vztahoval na Nemocenskou pojišťovnu soukromých úředníků a zřízenců v Praze v době před vydáním zákona č. 221/1924 Sb. a jeho novel, vyslovil nejvyšší správní soud již opětovně (viz na př. Boh. A 4269/24, 6854/27, 9735/32).

Že ustanovení odstavce 2, § 29 zákona č. 184/1928 Sb. není ničím jiným než recepcí omezení, které vyslovil již cit. čl. VII. zákona č. 89/1920 Sb., plyne jak z jeho obsahu, ježto slova čl. VII.: »o b m e z e n a na pojištěnce podrobené pojistné povinnosti...« jsou obsahově podstatně shodná s dikcí citovaného odstavce 2, § 29: »p o u z e osoby podrobené zákonu o pensijním pojištění...«, tak i z úvahy, že nelze z ustanovení tohoto vyčísti, že zákonodárce měl v úmyslu kompetenci zapsaných pomocných pokladen rozšiřovati, kdyžt sledoval zřejmě tendenci, sociální pojištění pokud možno soustřediti u okresních nemocenských pojišťoven (srov. Boh. A 11.089/34, 11.741/35).

Nález ze dne 5. září 1938, č. 4178/35-7.

Ustanovení § 8 vl. nař. čís. 252/1933 Sb. ve znění vl. nař. čís. 275/1934 Sb., i pokud se vztahuje na soudce, je kryto čl. I. zákona čís. 109/1934 Sb.

Zákon č. 109/1934 Sb., dávaje ve čl. I. nové znění § 1 zák. č. 95/1933 Sb. stanoví v odstavci 2 výslovně, že opatření podle odstavce 1 lze učiniti i tehdy, když by jinak bylo třeba zákona, nelze však jimi měniti zákonnou úpravu měny a ukládati nebo zvyšovati daně. Tímto širokým zmocněním bylo tedy beze sporu vládě dáno zmocnění upravovati pouhým vládním nařízením podle čl. I. zák. č. 109/1934 Sb. vydaným i takové poměry, pro jejichž úpravu předpisuje ústavní listina výslovně formu zákona. Zkoumati, zda toto zmocnění je v souhlasu s ústavní listinou, nejvyššímu správnímu soudu nepřisluší, neboť rozhodování o tom, zda určitý zákon nebo některé jeho ustanovení neodporuje ústavní listině, spadá podle čl. II. ústavní listiny do kompetence ústavního soudu zřízeného zákonem ze dne 9. března 1920, č. 162 Sb.

Nejvyšší správní soud jest pak podle § 8 zák. o nejv. správ. soudě č. 164/1937 Sb. v právu zkoumati platnost zákonů a nařízení postaven na roveň řádným soudům, je tudíž podle § 102 úst. list. oprávněn, řeše určitou právní věc, zkoumati při zákoně toliko, zda byl řádně vyhlášen. Že by pak zmocňovací zákon č. 109/1934 Sb. nebyl řádně vyhlášen, soud neshledal.

Ale pak musí nejvyšší správní soud vycházeti se stanoviska, že zákonem č. 109/1934 Sb. bylo vládě dáno zmocnění upravovati pouhým vládním nařízením i takové poměry, pro jejichž úpravu ústavní listina předpisuje výslovně formu zákona. V rámci tohoto zmocnění mohla pak vláda upravit pouhým vládním nařízením i snížení činovného soudce, i když ústavní listina, jednajíc v hlavě čtvrté o moci soudcovské, stanoví v § 97, odst. 2, že »služební poměry soudců upraví zvláštní zákon«.

Že pak předpisy o snížení činovného zaměstnanců spadají do rámce zmocnění daného vládě ustanovením odstavce 1, čl. I. zák. č. 109/1934 Sb., jímž byla vláda zmocněna mimo jiné činiti opatření pro rovnováhu nebo úspornost v hospodářství státu, jest nepochybno.

Nutno proto otázku snížení činovného od 1. dubna 1935 i pro soudce posuzovati podle ustanovení § 8 vl. nař. č. 252/1933 Sb. ve znění vl. nař. č. 275/1934 Sb.

Nález ze dne 7. září 1938, č. 5967/35-4.

Ve výrazu »v téže místnosti« v § 18, odst. 6 a 7 živn. ř. má zákon na mysli souhrn všech místností, pro něž koncese hostinská a výčepnická byla udělena a v nichž se v mezích udělené koncese vykonává některé oprávnění vypočtené v § 16, písm. a)–g) ž. ř.

Podle § 18, odst. 6 a 7 živn. řádu přísluší živnostenskému společenstvu právo odvolati se k vyššímu úřadu z rozhodnutí, kterým byla udělena koncese hostinská a výčepnická, ač nejde-li o další propůjčení koncese, která dosud v téže místnosti byla provozována. Především půjde o výklad obratu »v téže místnosti«, ježto na něm závisí zodpovědění otázky, u které místnosti musí